

her særlig paa det Spørgsmaal, som har været stærkt fremme under Debatten, nemlig den Hjælp, der gennem Aldersrenteloven skal ydes de gamle. Ministeren stillede sig absolut afvisende overfor Kravet om Ændring i Satserne. Jeg venter under den fortsatte Debat at faa en Haandsrækning til dette Krav fra det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard, som forleden Dag paa et Møde i Silkeborg-Kredsen erklærede, at han vilde være med til at arbejde paa, at de lave Satser i visse Tilfælde bliver forhøjet. Desværre kom det ærede Medlem ikke ind paa dette Spørgsmaal i sin første Tale, men jeg ser, at han skal tale igen, og jeg venter da, at han skynder sig med at stille sig ved Siden af mig i mit Krav om, at Ministeren snarest søger disse Satser ændret. Jeg mener nu, at Retfærdighed eller i hvert Fald en bedre Ordning kun kan opnaas ved, at det gøres muligt, at der til de gældende Satser i visse Tilfælde kan ydes Tillæg, naar saadanne kræves. Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen beskæftigede sig jo atter i Aftes i sin Tale indgaaende med denne Sag og var navnlig stærkt optaget af en Fortolkning af Aldersrenteloven. Det ærede Medlem har stadig anstrengt sig hæderligt for at faa den mest humane Fortolkning lagt ind i denne Lov, og heri er jeg ganske enig med ham og stiller mig ganske ved hans Side. Naar han gør det, tror jeg, at det for det første er, fordi han under de gamle en virkelig Hjælp, en rimelig Hjælp; det er min Opfattelse, at det ærede Medlem virkelig gerne vil have, at de skal have en anstændig Hjælp; men jeg tror ogsaa, det er, fordi han er en klog Politiker. Han er blevet klar over, at den Lov, som blev givet sidste Vinter, med de Understøttelser, den yder de gamle, ikke vil blive nogen særlig Triumf for Venstre. Han er forlængst klar over, at der ude i Befolkningen vil rejse sig en Protest mod denne Lov, for saa snart den skal til at praktiseres, vil sikkert langt det store Flertal af de gamle alderdomsunderstøttede opdage, at i Stedet for en Forbedring af deres Kaar har de faaet en Forringelse. Men naar det ærede Medlem nu mener, at det hele kan tages som et Fortolkningsspørgsmaal, tror jeg, han er paa vilde Veje. Jeg tror slet ikke, det er muligt at faa disse uheldige Bestemmelser, der findes i Lovens, afbødet gennem selv den mest liberale Fortolkning, og det var da ogsaa særdeles betegnende, at den højtærede Indenrigsminister forleden Dag var meget forsigtig da han tog Stilling til det ærede Medlems Henstillinger om en libe-

ral Fortolkning, navnlig i alt, hvad der angik Enkeltheder.

Det ærede Medlem mener saaledes, at den Bestemmelse, der findes i Lovens § 1 — at naar Loven er traadt i Kraft, vil der ogsaa i Fremtiden, naar særlige Forhold gør det paakrævet, kunne ydes Aldersrente til gamle paa 60 Aar, altsaa bortset fra Lovens Bestemmelser i al Almindelighed, naar $\frac{3}{4}$ af Kommunalbestyrelsens Medlemmer stemmer derfor og Indenrigsministeren tiltræder det — ogsaa kunde gøres gældende overfor de Forhold, som er berørt i Overgangsbestemmelserne. Det havde jeg ikke tænkt mig, men det hævder altsaa det ærede Medlem, og det er muligt, at de gamle, som er fyldt 60 Aar ved Lovens Vedtagelse, paa den Maade kan undgaa at miste den Trediedel af deres Understøttelse, som er fastsat i Overgangsbestemmelserne. Det glæder mig at høre, at det ærede Medlem har en klippefast Tro paa, at denne Fortolkning er rimelig; det havde glædet mig endnu mere, hvis Indenrigsministeren havde sluttet sig til denne Opfattelse, men Indenrigsministeren gik ganske udenom dette Spørgsmaal, og det staar saaledes foreløbig hen, om denne Fortolkning er mulig. Det skal glæde mig, om den er mulig, men, som sagt, indtil nu har vi kun det ærede Medlem at holde os til, og det er som bekendt ikke ham, der skriver Cirkulæret, men det er den højtærede Minister, der træffer Bestemmelse paa disse Omraader.

Det ærede Medlem hævdede ligeledes, at Sygebestemmelsen i § 5 skulde have et saadant Indhold, at den i meget udstrakt Grad kunde bruges til at give de syge Ekstrahjælp. Det forstaar jeg ikke rigtig. Jeg ser, at den højtærede Indenrigsminister i sine Udtalelser forleden mener, og det har han sikkert ganske Ret i, at for saa vidt der er Sygdom i et Hjem, hvor begge eller i hvert Fald Manden nyder Aldersrente, er der intet til Hinder for, at Hustruen, udover den tilstaaede Aldersrente, kan oppebære det Vederlag, som muligvis ellers en fremmed Sygeplejerske skulde have. Der er sikkert ingen Tvivl om, at denne Opfattelse er rigtig, men der er jo mange Tilfælde, hvor begge Ægtefællerne ligger syge og skal have Hjælp, og saa bliver denne Hjælp betalt, men der er ikke Adgang til at give Ægtefællerne nogen Ekstrahjælp, som maaske i høj Grad kunde være tiltrængt paa Grund af deres Sygdom og Svaghed. Det er ogsaa ganske interessant at se, hvorledes denne Paragraf er blevet